

Катерина Деревінська

Це не сон

Катерина Деревінська

ЦЕ НЕ СОН

УДК 821.161.1'06(477)-14

Д36

Катерина Деревінська

Це не сон: вірші / К. Деревінська. — К: «Компанія «Поліграф»
Д36, 2021. — 78 с.

ISBN 978-617-7852-36-9

Книга віршів 16-річної киянки Катерини Деревінської про віроломну війну росії проти України. У творах авторка висловила біль і страждання, які вона відчуває, під час війни перебуваючи в Україні. Книга ілюстрована малюнками учасників Міжнародного художнього фестивалю МАЛЮЙ.UA.WAR, який проводить Асоціація з розвитку міжнародних відносин ADRUM під патронатом Міністерства культури та інформаційної політики України і Київської міської влади. Представлено роботи дітей і молоді від 5 до 25 років із різних куточків України, включаючи тимчасово окуповані території. Через вірші та малюнки очима дітей і молоді показаний жах війни і незламний дух українського народу.

УДК 821.161.1'06(477)-14

© Деревінська К., 2022

© Міжнародний Художній Фестиваль
МАЛЮЙ.UA.WAR, ілюстрації, 2022

© «Компанія «Поліграф», видавництво, 2022

© ФОП Черенок Костянтин Васильович, 2022

ISBN 978-617-7852-36-9

24 лютого я прокинулася від того, що почула вибухи. Бомбили аеропорт. Першою думкою було — швидко зібратися та їхати до бабусі. Ми заїхали за близькими родичами, і нас відвезли в Черкаську область. Мені було дуже страшно, бо мама з дядею одразу повернулися до тата. Я дуже за них хвилювалася, бо розуміла, що Київ зараз — одне з найнебезпечніших місць в Україні. Але не плакала. Я розуміла, що в будь-який момент може статися найстрашніше, але якщо буду сидіти й ревіти, — це не допоможе. Було важко психологічно, бо в одному невеликому будинку мешкали я, бабуся і дідусь, брат

і сестра, тітка та її діти. Кожен день — це крики, плач, галас, новини. Коли починалася сирена, ми йшли в погріб і пересиджували сигнали повітряної тривоги. У перші два тижні ми ховалися, потім сиділи просто у ванній кімнаті та в коридорі. Все ж бігати туди-сюди з дітьми, особливо коли холодно, дуже важко. Поки одягнешся — вже й сирена може вщухнути. Я сильно хвилювалася за батьків. Туди ракета полетіла, туди — попала, там — збили, і щоразу так страшно, аби це було не поряд із моїми батьками.

Із перших днів повномасштабного вторгнення я почала писати вірші. Вони про найболючіше сьогодні — про війну. Я виписувала в рядках усе: мій біль, мої переживання, хвилювання, страх, злість, образу, відчай. Після першого вірша пішов другий, і стало трішки легше, бо я знала, куди можу вилити все, що мене гнітить. На душі було дуже тяжко. Ще й моя подруга перебувала в Ірпені, і щоразу, коли вона не відповідала по декілька годин, мене перекручувало на 180°. В кінці квітня ми повернулися додому. В травні я вже написала свою першу пісню, саме ту, яка крутилася в голові, а не була просто рядками з римами. Я туди вклала всі емоції, всі слова, котрі хочу сказати тим нелюдям, які прийшли на нашу землю.

Я продовжую писати вірші і пісні про війну. Український народ — це правда, — сім'я. Коли хтось замахнувся на спільний дім — усі стали щитом і оберігають кожен куточок, кожную будівлю. Всі побачили, що Україна — це точно не область росії, це окрема держава, яка має свої кордони і свою армію. Що ми сильні, в нас є своя історія, сміливі люди, і хай би що там не сталося, ми до кінця будемо такими.

Катерина Деревінська
10. 10. 2022 р., Київ, Україна

Євгенія Федорчук, 11 років, Вінниця, «Незламна Україна»

САМА

Я зараз одна,
Сиджу в кімнаті і чую —
Вибух за вибухом,
Постріл за пострілом...
Але я одна,
Мами немає,
Зв'язку теж нема.
Трішки інтернету, пишу подрузі я:
«Мами довго нема — де вона є?»...
«Вибух гучний»...
«Бачу техніку, бачу людей».
«Мені дуже страшно, я сама, зрозумій».
«Все буде добре».
Не легше від слів.
— Мамо, ти чуєш? Де ти, скажи?
— Доню, я поряд. Речі візьми.
Боже, серце моє вже завмерло.
Так гучно ще не було.
Прошу у всесвіту, щоб допомогло,
Бо чи житиму я, не знає ніхто...

05. 03. 2022

Микола Степанов, 14 років, Київ, «Зло»

НЕМАЄ ЖИТТЯ

Почула себе —
Мовчу...
Тиша б'є,
Та я не кричу.
Біль болить,
Та серце мовчить.
Хвиля є —
То вітер гуде.
Вбиті криваво
Нещасні вони,
Якби ж я стала
Стіною води —
Я би покрила все
Сильними хвилями.
Як же ж хотіла
Вас я спасти!
Поверни
Кожну душу.
Забери смерть —
Не треба мені
Сиротами стали,
Плачуть вони,
А як же ваше «ми допомогли»?
Вийшли з вогню,
Та досі горять,
Сильно б'ють,
Та досі мовчать.
Брехня палає
Попелом чорним,
Хто ще не знає:

Це — не він, це — «он».
Я ж утомилася...
Рання пора...
Поля немає —
Мертва земля.
Вітер віє,
Пісню співа:
«Тут більше немає
життя»...

04. 05. 2022

Вероніка Черняк, 19 років, Володимир, «Плач України»

НЕ ТА ПОРА

Весна.
Квітень цвітом укрива,
Всі дерева у бруньках...
По землі ідуть вони —
Хижі, вовчі, звірі з пекла,
Що сказали: «мы пришли помочь».
Та яка там поміч!? Що за гріх?
Не бреши, чортовий звір!
Згинь з землі, ти — серце-лід!
Які там душі? Там вуглі
Перемерзлі з люті стали,
Ще й вклоняються до чорта:
Все, що скаже, все, що зманить,
Що уб'є мале дитя,
Навіть просто, для забави —
Вбив — побіг, убив — пішов...
Все одно їм, все одно...
Але я мовчу — за жінку —
Кожну жінку, що колись
Взяв за руку з пекла звір
Не убили її — гірше —
З попелом змели кривавим
І забули, наче більше
Тую жінку й не чіпали.
Пам'ятатимемо все.
Все на тих кістках тепер —
Кожен гріх, і кожна доля...
Плакати — до забуття.

29. 04. 2022

Вікторія Тимчишин, 19 років, Львів, «Заради сім'ї»

ДОЖИДА

Пишу вірша...
Про що писати?
Що зараз твориться у нас?
Про гради, автомати, кров,
Про сльози, волю, про любов,
Про нашу віру, нашу землю,
Людей сміливість, погріб темний,
Військових, що взяли в полон,
Що стали в болю, в полі бою,
Немов востаннє силу в руки,
Біжить, кричить: «За мою неньку!»,
І тільки постріли ті чути...
Кохана Бога молить в ніч:
«Збережи моє серденько
Від злих ворожих поглядів і куль,
Хай вернеться, додому — в путь».
Минають дні, минають тижні,
Казали люди: «Кінчилось усе»,
«Невже усе? А мій же де?», —
Сиділа молода в кімнаті.
Тече гірка сльоза від думки про утрату,
Боялася і слово те сказати:
«Він мертвий... Ні! Брехня собача!»
Живий він, вернеться, люблю!
Без нього й дня не проживу.
Минає рік, минає два —
Кохана й досі дожида...

04. 03. 2022

Марія Яцишин, 18 років, Львів, «Разом до перемоги»

ОСТАННІЙ ПОДИХ

Кінець зими. Невже кінець усіх печалей,
Усіх морозів, суму шаль?

Та ні.

Холодний подих крижаний, останній,
Він вольовий такий...

Хотів зостатись на землі,
Де кожен встане або ні —
Захоче як — так жити буде,
Захоче бути сам, захоче — в люди.

Та зараз це все ні до чого —
Вже більш не зможе подих цей
Ходити, бігти, щось знайти,
За руку взяти, полюбить,
Сказати «хочу», «можу», «буду»,
Усе що зміг, все, що зберіг.

На жаль, лише віддять не зміг.

Останнім вийшов на поріг,
Останнім поглядом провів,
Останнє слово він сказав:

«Допоможу»... І мовчки впав.

02. 03. 2022

Владислава Мірошнікова, 13 років, Вінниця, «Ми незламні»

Лютий нам усім сказав: боріться, люди, до кінця!
О п'ятій ранку всі здригнулися
Почули вибухи гучні.
Усі подумали: «Почулось»,
Але, на жаль, ви не в сні.
Валізи, сльози, знак питання:
«Куди іти?», «Нема бажання»,
«А діти?», «А батьки?», «А люди?»,
«А з нами? Що ж із нами буде?»
Нестерпна злість в крові скипіла
«Не має права звірська сила
Людей жбурляти, як в загін
І забирати їхню віру і право на життя і дім».
Усі розбіглись — хто куди:
Хтось до батьків, хтось — у світи,
Той — там, той — сям,
Той — сам, той — з вами...
Усі кудись туди тікали,
А хтось, узявши біль у руки,
Покинув всіх, пішов із хати
І став свій дім охороняти —
Чи він, вона то вже — таке...
Та знайте, знайте, добрі люди,
Що тільки перемога йде!

28. 02. 2022

Маргарита Кравченко, 21 рік, Харків, «Шлях»

ЦЕ НЕ СОН

Коли питали: «як ви?»
Мені хотілося сміятись.
Не те, що я дивна,
Та я не знала, як реагувати.
В той день мені мама дала інструктаж,
Що робити, якщо... Не хочу казати, що і як...
Коли ти збираєшся зі швидкістю 100,
Коли ти їдеш і бачиш навкруги тебе хто, —
Ти хочеш заснути і прокинутись знов,
І сказати: «Слава Богу, що це був сон!»
Але я цей жах згадую й досі,
А вже пішов 102-й день.
Кожен день і кожну ніч
Благаю всесвіт нам допомогти
Врятуватися від нелюдів і повернути життя.
На жаль, не людські. Ті — не в силах я.

06. 06. 2022

Вікторія Пилипчук, 23 роки, Київ, «Подивіться їм в очі»

МАРІУПОЛЬ

Місто.
Мертва тиша, мов навколо
Тільки вітер повіва,
Немов в останнє ожива.
Ні щебету малих пташок,
Ні сміху радісних діток,
Ні вереску, коли злякали,
І навіть — пісні з концертзалу...
Нема людини, нема тварини,
Закриті ТРЦ і магазини,
Кафе вже двері не відчинить,
Афіші театральні зникли.
Нема тих пляжів, де повно людей,
Кривавим став порт, де швартувавсь корабель.
Немає води, та й електрики теж.
А людяність де?
Нема без людей.
Зникло життя в цьому гарному місті,
Звичні слова не на тому вже місці,
Будинки припали до самої аж до землі,
На жаль, цеглини там не самі...
Стільки життів там згубилось —
Кожне серце, що гаряче колись билось.
Стільки мрій зниклих тут назавжди!
Стільки слів неказаних лишилось!
Та земля пам'ятатиме це завжди.

09. 07. 2022

Ірина Дибач, 24 роки, Рівне, «Київ»

ЖИВУ

Нарешті живу, але хочу упасти.
Нарешті мовчу, хоча хочу кричати.
Нарешті згадала, хто я є насправді,
Якої я крові, якої я раси.
Нема в цих словах ані капельки зла —
Лише тільки я, лише тільки я.
То люди забули, було що спочатку,
Кричали усі як, усі як боялись,
Усім як таблички оті висилали
«Без фото в фейсбуці, щоб в нас не попало».
Так Господу Слава, що в вас не попало!
Та все ж попрошу я вас пам'ятати —
150 днів минуло — ще трошки чекати.

04.08.2022

Єлизавета Буфіус, 20 років, Київ, «Повітряна тривога»

БІЛЬШЕ НЕ ЗМОЖЕШ

Ніч була темна й не бачила снів,
Холод студений підбивав білий сніг,
Людей у будинках лишилося зовсім замало,
Бо всі — в укриттях, бо — тривога кричала.
Постріли більше вже так не лякали.
Сиділи собі, доки буря вчухала.
Вже не хотілось нічого насправді,
Бо втома проходила аж до кісток —
Так, що й води не зробити ковток.
Коли ти сидиш під страшною грозою —
Ти хочеш сидіти під деревом,
Бо сил вже немає боротися так,
Бо хочеш вже бути сам собі, сам
Вже хочеш скоріше усього позбутись,
Вже швидше хочеш усе це забути,
Втекти від реалії свого буття
Й не згадувати страшне це життя.
Ти молишся вже і просиш,
Ти плачеш у горі,
Ти б'єш кулаками у стіни до крові,
Не можеш заснути — це, може, востаннє,
Коли бачиш цей сірий світ, —
Ніколи ти вже не підеш по полю,
Не пройдеш повз білий ромашковий цвіт,
Не підеш до моря,
Не зійдеш на гору,
Не зможеш кохання своє віднайти.
Кожна рана, кожен шрам
Залишиться на тобі сам,
І будеш ти пам'ятати, коли це і як,
Бо таке не забувається, на превеликий жаль.

27. 02. 2022

Олена Колісник, 24 роки, Харків, «Із вірою в очах і серцях»

МРІЯ

Така проста і буденна річ —
Кожен хоч раз у житті мріяв в дитинстві?
Як ні, то чи були ви дітьми?
Хтось у мріях малював собі сні,
Хтось був капітаном на кораблі,
Хтось отримав здібності чарівні,
А хтось — крила мав на спині.
Та чи мріяли ви просто жити?
Ось так —
Без фантазій, уяви, і снів,
Щоби просто гуляти у парку з батьками,
Зібратися з класом і подивитися фільм,
Щоб без грому й вибухів заснути у ліжку,
Щоби мама читала на ніч казки,
Щоб узяти у руки захопливу книжку,
Що не можеш відкрити уже декілька днів...
Мрія...
Невже ти не віриш в дитячі казки?
Тобі ж тільки десять, у диво повір!
А він вже не вірить, бо в свої десять
Повинен ховатися там, де людей десять.
Він намагається вірити, що вже скоро буде кінець,
Але кожного дня, коли вибухи чує, боїться, що скоро кінець.

02. 09. 2022

*Анастасія Кураєва, 20 років, Херсон, «Повертайся додому»
(маяк на острові Зміїний)*

ПОЛОН

Повернутись додому живим —
Це найкраще, що може бути.
Бути поруч із тим,
Заради кого ти був сильнішим,
Стояти на своїй землі й цілувати кожен куточок,
Обійняти рідну людину,
Відвести дитину в дитячий садочок,
Засміятись на порозі від щастя
І вдихнути домашній аромат,
Сісти за стіл,
У вікно подивитись,
Послухати пісню лісових пташок
І від щастя піймати невеличкий шок.
Завтра піти до магазину під будинком,
Купити улюблену булочку з маком,
Сісти на лаві у парку,
І відчувати кожну хвилинку,
Не боятись, що зараз тебе хтось поб'є.
Не прислухатися до кожного шереху,
Не тримати в руках щось дуже важке,
Непотрібне для світлого миру.
Це забути ніяк неможливо.
Але пережити потрібно
Заради себе, заради дітей,
А ще — нагадати кожному із людей.

04. 10. 2022

Влада Вертипорох, 13 років, Черкаси, «Я хочу додому»

РАНА

Раз у році писали листи,
Чого хочемо за рік досягти.
Хтось хотів стати свідком
На весіллі друзів своїх,
Хтось хотів пірнути в подорож —
Об'їхати десятки країн,
Хтось хотів народити дитину...
Та ніхто не хотів страшних війн.
Всі бажали миру землі,
Всі мріяли про щасливе майбутнє,
Та, на жаль, ні подорож ми,
Ні весілля побачить не зможемо.
Всі бажання накрилися хвилию
Печальною, дуже сильною,
Настільки, що впливти ми
Не зможемо, навіть якщо ми — плавці.
Бігти хочеться від страшних новин,
Закрити вуха й не чути сирени,
Заховатись під ковдрою в ліжку
І слухати класичні сонети.
Кажуть, час загоює рани?
Та наша буде ще довго кровити.
Бо вона не фізична —
Моральна.
Загоїти важко її.

25. 04. 2022

Анна Шарінська, 12 років, Київ, «Незламна»

ВЖЕ НЕ ТРЕБА

Вона була багатою жінкою в столиці,
Та вічно казала, що щось їй не так —
Чи то крісло тверде,
Чи сир їй був кислим,
Чи вино не сухе чи солодке.
Звісно,
Коли йде війна — всі однакові.
Немає вина, ані грошей, ні волі.
Вона мовчки сидить у когось в підвалі
І дякує Богу за теплий прийом.
Ніхто не питає, чого ти бажаєш, —
Те що дали, — бери, не хочеш — гуляєш.
Немає ні люксу, ні бізнесу й справ,
Лише трішки одягу і — ти сама...
Думає, як же ж вона так жила,
Що ніхто не спитав «як там, бідна, вона?»
Що ж то зробила, що так не схотіли
Про неї подбати,
В турботі її обійняти?
Дійшло, що таки вона була не права...
Не хотіла грошей, не хотіла слави,
Не хотіла навіть дурної забави.
Життя зупинилось в єдину мить.
Питання: навіщо було тоді нить?

10. 04. 2022

Руслан Галушка, 15 років, Тернопіль, «Чорнобаївка»

ПРАВДА

Невже сьогодні в цьому світі
Правда має друге місце?
Чому кажуть те, що бажають,
Та дійсність не викривають?
Навіщо усі ці концерти,
Вся правильність й добрі слова,
Якщо за своїм же змістом
Слова ці сенсу не мають?
Словами ви не повернете,
Не врятуєте, не захистите,
Навіть якщо будете кричати —
Всі вуха закриють і — все:
«Мені вас шкода».
Лише тільки дії вам допоможуть.
Тільки якщо не злякаєтесь.
Вам страшно, що вас хтось поб'є?
А за дітей ваших вам не страшно,
Що, може, їх хтось забере
Й відвезе на землю пропащу?
А може, просто ось так от візьме
І вижене вас із вашої хати,
І скаже: «Іди, це моє»!
І навіть діти їм не завадять —
Немає дому — ваші проблеми.
Грошей немає — працювати треба.
Перші два тижні вам допоможуть,
А далі — пливи сам-на-сам.

02. 10. 2022

*Маргарита Лобачова, 11 років, Ладизин,
«Божє, Бережи Україну»*

ВІР

У людей вір і у себе,
Вір у наше чисте небо,
Вір у визрілі жнива,
Вір у сонце й злива
Бачиш, хлопчик не сміється,
Серце кров'ю облива?
Сам зостався хлопчик милий,
Маму й тата звір вбивав.
Підійди до нього, увір:
— Вір дитино, в мрії вір,
Ти не бійся, всі за тебе
Стануть військом проти хвиль —
Кривавих хвиль, що вкрили небо.
Вір ти, милий, — буде в тебе
Щастя, сила, мова й дім —
Тільки чисто й сильно вір!

04. 04. 2022

ЗМІСТ

Передмова	3
Сама	5
Немає життя	7
Не та пора	9
Дожида	11
Останній подих	13
24	15
Це не сон	17
Маріуполь	19
Живу	21
Більше не зможеш	23
Мрія	25
Полон	27
Рана	29
Вже не треба	31
Правда	33
Вір	35

Літературно-художнє видання

Катерина Деревінська

Це не сон

Вірші

Організатор проекту – Асоціація з розвитку міжнародних відносин ADRUM

Автор ідеї – Тетяна Колесніченко

Дизайн – Олександр Удра

Переклад на чорногорську – Велісава Сека Метджонай

Коректор чорногорської версії – Сабрія Вулич

Верстка – Юлія Бережко-Камінська

Редактор – Олена Незванська

Обкладинка – Максим Рудь, 13 років, Вільшанка, Україна,

«Охоронець роду»

Формат 60 x 84 1/16.

Наклад 200 примірників.

Зам. № 88-1 Папір 80 офсет. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 4,53

Підписано до друку 13. 10. 2022 р.

Видавництво

ТОВ «Гнозіс»

Адреса: м. Київ, 04080, вул.Межигірська, 82А, корп.1

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції серія ДК № 2328 від 26.10.2005 р.

Віддруковано ТОВ «Компанія «Поліграф»

Адреса: м. Київ, 04080, вул.Межигірська, 82А, корп.1

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції серія ДК № 5080 від 12.04.2016 р.

Дарина Соколова, 25 років, Кременчук, «Дім»

Darina Sokolova, 25 godina, Kremen uk, "Dom"

Književna i umjetnička publikacija

Katerina Derevinska
"Ovo nije san"

Organizator projekta je Udruženje za razvoj međunarodnih odnosa ADRUM

Autorica ideje - Tetiana Kolesnichenko

Dizajn – Oleksandr Udra

Prevod na crnogorski Velisava Seka Metđonaj

Lektor - Sabrija Vulić

Grafički dizajner - Yuliya Berezhko-Kaminska

Urednica - Olena Nezvarska

Naslovnica - Maksym Rud, 13 godina, Vilšanka, Ukrajina, "Čuvar porodice"

SADRŽAJ

Predgovor	74
Sama	72
Nema života	70
Nije pravo vrijeme	68
Čekanje	66
Posljedni dah	64
24	62
Ovo nije san	60
Mariupolj Grad	58
Živim	56
Ne možeš više	54
San	52
Zarobljeništvo	50
Rana	48
Ne treba više	46
Istina	44
Vjera	42

VJERA

Vjeruj u ljude, vjeruj u sebe.
Vjerujte, u naše vedro nebo.
Vjera u zemlju i žetvu.
Vjeruj u sunce i hladnoću,
vidiš, dječak se ne smije?
Srce krvari...
Ostao je sladak dječak.
Zvijer je ubila mamu i tatu.
Priđi mu, vjeruj:
- Vjeruj, dijete, vjeruj u san.
Ne boj se, svi su za tebe.
Oni će postati vojska protiv oblaka,
-krvavih oblaka, koji su prekrili nebo.
Vjeruj da si lijep i biće tako.
Sreća, snaga, jezik i dom,
samo vjeruj čisto i snažno!

04. 04. 2022.

Sofia Borozenets, 13 godina, Kijev, "Nikad više?"

ISTINA

Ima li istine, na ovom svijetu?
Da li je istina na drugom mjestu?
Zašto govore šta žele?
Ali stvarnost nije razotkrivena.
Čemu svi ovi koncerti?
Čemu korektnost i lijepe riječi,
ako prema svom sadržaju,
ove riječi nemaju značenje.
Nećeš se vratiti riječima.
Nećeš se zaštititi i spasiti, čak i ako vrištiš.
Sve će uši biti zatvorene i to je to.
„Žao mi je zbog tebe».
Samo akcija će vam pomoći,
Samo, ako se ne uplašiš.
Plašite li se, da će vas neko prebiti?
Zar se ne bojite za svoju djecu,
da bi ih neko mogao oduzeti i odvesti,
u zemlju izgubljenih?
Ili ćete, možda, samo tako prihvatiti i
istjerati ih, iz svoje kuće?
Ali on će reći: „idi, moje je»!
Čak se ni djeca neće miješati, sa njima.
Nema kuće - vaš problem.
Nema para - treba raditi.
Prve dvije sedmice će vam pomoći
A onda plivajte sami.

Yaroslava Ovcharenko, 22 godine, Kijev, "Mama 2022"

NE TREBA VIŠE

Bila je bogata žena iz glavnog grada.
Uvijek je govorila, da s njom, nešto nije u redu.
Je li stolica tvrda?
Je li sir bio kiseo
Je li vino suvo, ili slatko?
Naravno, u ratu su svi isti.
Nema vina, nema para, nema volje.
Ona šutke sjedi u nečijem podrumu.
I hvala Bogu, na toploj dobrodošlici.
Niko ne pita što želiš.
Što su dali - uzmi, ako nećeš - idi u šetnju.
Nema luksuza, nema posla i afera.
Samo nešto odjeće, na sebi.
Razmišlja, kako je tako živjela,
da niko nije pitao "koliko je jadna?"
Što je ona učinila, a oni nisu htjeli.
Čuvaj je, grli je s pažnjom.
Ispostavilo se da je bila u krivu.
Nisam želio novac, nisam želio slavu
Nisam čak ni želio glupu zabavu
Život je stao u samo jednom trenutku
Pitanje: Zašto je onda postojala nit?

10. 04. 2022.

Boris Medvedev, 19 godina, Lavov, "Vratit ćemo se"

RANA

Godinu dana smo pisali pisma,
što želimo postići u godinu dana?
Neko je želio biti svjedok,
na svadbi svojih prijatelja.
Neko je želio krenuti na putovanje,
da posjeti mnoge zemlje.
Neko je želio roditi dijete,
ali niko nije želio strašne ratove.
Svi su tražili mir na zemlji;
Svi su sanjali o srećnoj budućnosti.
Nažalost, ne putujemo.
Nećemo moći vidjeti vjenčanje.
Sve želje pokrio je oblak.
Tužno, vrlo teško, ali samo da isplivamo...
Ne možemo, čak i ako smo plivači.
Želim pobjeći, od strašnih vijesti.
Zatvorite uši i ne slušajte sirene.
Sakrijte se ispod pokrivača u krevetu i
slušajte klasične sonete.
Kažu, da vrijeme liječi rane,
ali naše će još dugo krvariti,
jer nije fizički moralno.
Jako je teško to pobrojati.

Ivanna Kotulych, 19 godina, Pniv, "Nit boli i jedinstva"

ZAROBLJENIŠTVO

Najbitnije je vratiti se kući živ.
Biti blizu toga, zbog čega si bio jači.
Stajati na svojoj zemlji i ljubiti svaki kut.
Zagrliti voljenu osobu.
Voditi dijete u vrtić.
Radovati se, na pragu sreće i udahnuti miris doma.
Pogledajte, kroz prozor...
Poslušajte pjesmu šumskih ptica,
doživjećete mali šok od sreće.
Sjutra, u dućanu, ispod kuće,
kupite svoju omiljenu lepinju sa makom.
Sjednite na klupu u parku i osjetite svaki trenutak.
Nemojte se bojati, da će vas neko pobijediti.
Ne slušajte svaki šum.
Ne nosite nešto jako teško u rukama,
nije potrebno, za duhovni mir.
Nemoguće je to zaboraviti, ali moraš preživjeti.
Zbog sebe, zbog djece, ali sjećajte se svega.

Yana Markovska, 25 godina, Kherson, "Nebo plače"

SAN

Tako jednostavna i svakodnevna stvar
Svako je, barem jednom u životu imao san iz djetinjstva
Ako nijeste, jeste li bili djeca?
Neko je crtao snove u svojim snovima;
Neko je bio kapetan broda;
Neko ima magične moći,
a neko je imao krila na leđima.
Jeste li samo sanjali da živite?
Volim ovo, bez fantazija, mašte i snova.
Samo da šetam parkom sa roditeljima.
Okupite se, sa razredom i pogledajte film.
Zaspite u krevetu, bez grmljavine i eksplozija.
Da bi mi mama, noću čitala bajke.
Da uzmem tu knjigu.
Ono što ne možete otvoriti nekoliko dana je san.
Ne vjerujete u dječije bajke?
Imaš samo deset godina, vjeruj u čudo.
Više ne vjeruje, jer ima deset godina.
Mora da se sakrije, tamo gdje ima deset ljudi.
Pokušava vjerovati da će kraj uskoro doći,
ali svaki dan, kada čuje eksplozije,
strahuje da je kraj blizu.

Yuliana Gordienko, 14 godina, Obukhov, "Zaustavite ovaj rat!"

NE MOŽEŠ VIŠE

Noć je bila mračna i nije vidjela snove.
Ledena hladnoća pobijedila je bijeli snijeg.
U kućama je bilo vrlo malo ljudi,
jer su svi u skloništima, vrištali od uzbune.
Pucnji više nisu bili zastrašujući.
Sjedala sam čekajući, dok nije zaduvala oluja.
Zapravo, više ništa nijesam htjela,
jer umor je ušao u kosti,
da ne mogu popiti, ni gutljaj vode,
dok sjedim, pod strašnom olujom.
Želim sjedati ispod drveta,
jer se više nema snage, ovako boriti.
Jer, želiš biti svoj, sam.
Želiš, da se što prije riješiš svega.
Želiš, zaboraviti na sve.
Pobjeći od stvarnosti, svog postojanja
i da se ne sjećaš, ovog užasanog života.
Već moliš i tražiš. Plačeš, od tuge.
Lupaš šakama po zidovima, dok ne iskrvare.
Ne možeš zaspati, jer bi to mogao biti posljednji put
kada si gledao ovaj sivi svijet.
Više nikad poljem nećeš hodati.
Ne možeš proći, pored bijelog cvijeta kamilice.
Nećeš ići na more...
Nećeš se popeti na planinu.
Nećeš moći prepoznati svoju ljubav.
Svaka rana, svaki ožiljak, ostat će samo tebi.
I zapamtit ćeš kada i kako.
Nažalost, to se ne zaboravlja.

Lera Zatsepa, 10 godina, Kijev, "Izgubljeni snovi"

ŽIVIM

Napokon sam živ, ali želim pasti.
Napokon šutim, iako želim vrištati.
Napokon sam se sjetio, ko sam.
Zapravo, koje sam krvi, koje sam rase.
U ovim riječima nema ni kapi zla.
Takav sam ja, takav sam ja...
Ljudi su zaboravili,
što se dogodilo na početku.
Kako su svi vrištali,
kako su se svi bojali.
Kako su ploče poslane svima,
„bez fotke na mreži, koliko smo stigli.»
Da, hvala Bogu da nisi shvatio.
Ipak, zamoliću vas da zapamtite,
prošlo je 150 dana.
Moramo se strpjeti, još malo.

Kateryna Datsyuk, 16 godina, Lublinets, "Ukrajinska molitva"

MARIUPOLJ GRAD

Posvuda je mrtva tišina.
Samo je vjetar duva,
kao da je posljednji put oživio
Nema cvrkuta ptičica.
Nema dječijeg smijeha...
Nema plaža, punih ljudi.
Luka, u kojoj je bio privezan brod,
postala je krvava.
Vode nema, a ni struje.
Gdje je ljudskost? Nema je bez ljudi.
Nestao je život,
u ovom prelijepom gradu.
Uobičajne riječi, nijesu na pravom mjestu.
Kuće su se obrušile na zemlju.
Nažalost, cigle nijesu same,
mnogo je života tamo izgubljeno.
Svako srce, koje je ikada kucalo.
Toliko je snova, zauvijek nestalo.
Toliko je riječi ostalo neizrečeno.
Ta će se zemlja, uvijek sjećati.

09. 07. 2022.

Diana Lyushina, 13 godina, Konotop, "Duša..."

OVO NIJE SAN

Ako su jeli: „Kako si?»
Htjela sam da se smijem onima,
kojima, nijesam znala, kako uzvratiti.
Tog dana, majka mi je dala upute...
Kakav posao, kako...?
Ne želim pričati što i kako.
Ako odaberete tri, svjedočanstva sto,
ako odeš i pogledaš se,
želite zaspiti i ponovno zaspiti...
Ja kažem: „Hvala Bogu, ovo je san!»
Ali, pogodiću i uradiću i opet upisati sto dva dana.
Svaki dan i svaka noć.
Molim svemir, da nam pomogne.
Povratiću vid neljudima, preobraziti život.
Izvinite, neljudski ne mogu.

Alisa Voloshina, 11 godina, Kharkiv, "Ja i vjetar"

Lutyy nam je svima rekao:
Ljudi se bore do kraja.
U pet ujutro svi su se stresli.
Čule su se jake eksplozije...
Svi su mislili: „Čuo sam te»,
ali ti nažalost ne spavaš.
Koferi, suze, upitnik:
„Gdje da idemo?»»Nema želje».
„A djeca? A roditelji? A ljudi?
„A kod nas? I što će biti sa nama?»
U krvi je proključao neizdrživi bijes.
„Zvjerska sila, nema pravo tjerati ljude u odred,
da biraju svoju vjeru, pravo na život i dom».
Svi su potrčali negdje:
neki svojim roditeljima, neki u svijet.
Onaj tamo, onaj ovdje.
Onaj isti, onaj s tobom.
Tamo su svi bježali, a neki su uzeli,
svu bol, u svoje ruke.
Ostavio je sve, napustio kuću
i počeo je čuvati svoj dom.
Ili je on, ili ona već takva,
ali zapamti, zapamti dobre ljude.
Samo od takvih, pobjeda dolazi!

Georgy Bastanzhiyan, 11 godina, Kharkiv, "Bucha"

POSLJEDNI DAH

Kraj zime.
Je li kraj svih tuga,
svi mrazevi, broj šalova? O ne.
Hladan dah je leden.
Posljednji, takav samovoljan,
želio sam ostati na zemlji.
Gdje će svi ustati ili ne,
živjet će kako hoće.
Želi biti svoj, želi biti sa ljudima...
Ali, sada je, sve uzalud.
Ovaj dah više neće moći.
Hodaj, trči, pronadi nešto.
Uzmi ga za ruku, svidjet će mu se.
Reci „hoću», „mogu», „hoću»,
spasio bi sve što bi mogao.
Nažalost, jednostavno ga nijesam mogao vratiti.
Zadnji je izašao na prag.
Bacio je posljednji pogled.
Rekao je posljednju riječ:
„Pomoći ću» i u tišinu pao.

Maria Pylypenko, 18 godina, Kijev, "Madonna"

ČEKANJE

Pišem pjesme
O čemu pisati?
Što se događa sa nama?
O tuči, mitraljezima, krvi;
O suzama, volji, o ljubavi;
O našoj vjeri, našoj zemlji.
Narodna hrabrost, mračan je grob.
Vojnici su zarobljeni,
što je postalo bolno, na bojnopolju,
kao zadnjim snagama odbrane.
Trči, viče „za moju baku“,
i čuju se samo pucnji.
Voljeni Bog moli se noću:
„Spasi moje srce, od zla
neprijateljskih pogleda i metaka.
Neka se vrate, kući - na put.»
Prolaze dani, prolaze nedjelje...
Ljudi su rekli: „Sve je gotovo»
„Je li to sve? A gdje je moj?»
U sobi je sjedila mlada žena.
Od pomisli na gubitak, teku joj gorke suze.
Bojao sam se izgovoriti riječ:
„Mrtav je... Ne! Pasja laž!»
Vratit će se živ, ljubav moja
Ne mogu živjeti ni dana bez toga.
Prođe godina, prođu dvije...
Voljeni, još ću čekati.

Lesija Kovalchyshyn, 22 godine, Lviv, "Pogledajte"

NIJE PRAVO VRIJEME

Proljeće je prekriveno cvijećem.
Ubili i pobjegli. Ubili i otišli, njima je svejedno.
Po zemlji hodaju predatori, vukovi, zvijeri iz pakla.
Oni što su rekli "htjeli smo vam pomoći".
Kakva je pomoć!? Koji grijeh?
Ne laži prokleta zvijeri!
Digni se sa zemlje, srce od leda.
Koje duše postoje? – One su mračne.
Smrznuli su se od boli, poštujući đavola:
Što god rekli, što god lagali, ubit će, čak i malo dijete.
Ali, ne samo po naredbi, nego iz zabave.

Ubili i pobjegli. Ubili i otišli, njima je svejedno.
Ali za ženu šutim.
Svaku ženu, uzela je zvijer iz pakla, za ruku.
Nije ubijena, još gore:
Prekrili je, s krvavim pepelom i zaboravili,
kao da tu ženu nijesu dirali.
Pamtićemo sve!
Sve će im ostati u kostima.
Svaki grijeh, za svaki život.
Plakat ćemo od zaborava.

29. 04. 2022.

Anastasija Kovalska, 18 godina, Strii, "Ratnik"

NEMA ŽIVOTA

Čuo sam sebe – ćutim.
Tišina bije, ali ja ne vrištim.
Bol boli, ali srce ćuti.
Talas je, vjetar zavija.
U krvi ubijani, oni su nesrećni
Da sam postao voda,
Pokrio bih se snažnim valom.
Htio sam da ih spasim – vratim.
Duša mi je oduzeta.
Ne treba mi smrt.
Postali su siročad, oni plaču.
A šta je sa vašim - "pomogli ste"?
Izašli su iz vatre, ali i dalje gore.
Jako su ih tukli, ali i dalje ćute.
Rano je, umoran sam.
Nema polja, - zemlja je mrtva.
Vjetar duva, pjesme pjeva...
"Ovdje više nema života"

04. 05. 2022.

Ilona Kosenko, 19 godina, Kijev, “Mariupol, Bucha, Irpin,
Gostomel, Borodyanka”

SAMA

U sobi sam sama...
Čujem eksploziju, kako grmi.
Pucanj, za pucnjem, ne prestaje.
Na sve strane, gusti dim,
ne da zori da svane.
Sama sam, bez kontakta sa mamom.
Na internetu, pišem prijatelju:
"Mame odavno nema."
"Gdje je ona?"
"Eksplozija je sve glasnija."
"Vidim opremu, vidim ljude..."
"Jako sam uplašena, razumiješ, sama sam."
"Sve će biti u redu." Ne znači mi ništa.
Mama, čuješ li me? Reci, gdje si?
Donya, ja sam pored tebe. Uzmi stvari.
Bože, moje srce je stalo.
Nikada nije bilo tako tiho.
Molim univerzum da mi pomogne,
jer, ne znam da li ću preživjeti.

Valery Petlyovana, 14 godina, Uman, "Ukrajina spaja srca"

Dvadeset i četvrtog februara sam se probudila čuvši zvuk eksplozije. Aerodrom je bombardovan. Prva misao je bila da se brzo spakujem i odem kod bake. Pokupili smo blisku rodbinu i otišli smo u Čerkasku oblast. Bila sam jako uplašena, jer su se moja majka i stric odmah vratili kod mog oca. Bila sam veoma zabrinuta za njih, jer sam shvatila da je Kijev sada jedno, od najopasnijih mesta u Ukrajini. Ali nisam plakala. Shvatila sam da se svakog trenutka može dogoditi najgore, ali ako sjedim i plačem, neće mi pomoći. Bilo je teško sve izdržati, jer sam ja, moji baka i djed, brat i sestra, tetka i njena djeca, svi zajedno, živjeli u jednoj maloj kući. Svaki dan je bila vika, plač, galama, vijesti. Kada bi se oglasila sirena, otišli bismo u

sklonište, sjedeći u strahu. Prve dvije sedmice smo se skrivali, a onda smo, samo sjedali u kupatilu i hodniku. Ipak, bilo je jako teško trčati tamo-amo za djecom, posebno kada je hladno. Dok se obučete, strah prođe. Bila sam veoma zabrinuta za svoje roditelje. A onda je doletjela raketa koja je oborena, i svaki put je bilo toliko strašno, jer su padale u blizini mojih roditelja.

Od prvih dana potpune invazije počela sam da pišem pjesme. One su o najbolnijoj stvari danas - o ratu. Napisala sam sve po redu: svoju bol, svoja iskustva, uzbuđenje, strah, ljutnju, ogorčenost, očaj. Posijle prve pjesme, uslijedila je druga, i bilo je malo lakše, jer sam znala gdje mogu da pretočim sve što sam osjećala. Bilo mi je jako teško u duši. Moja prijateljica je takođe bila u Irpinu i svaki put kada se nije javljala po nekoliko sati, okrenulo bi me za sto osamdeset stepeni. Kući smo se vratili krajem aprila. U maju sam već napisala svoju prvu pjesmu, onu koja mi se vrtjela u glavi. To nijesu bili stihovi sa rimom. Tu sam ispoljila sve emocije, sve riječi koje želim reći onim neljudima koji su došli u našu zemlju.

Nastavljam da pišem pjesme, pjesme o ratu. Ukrajinski narod je istinska porodica. Kada neko napadne zajednički dom, svako postaje štit i štiti svaki kutak, svaku zgradu. Svi su vidjeli da Ukrajina definitivno nije regija Rusije, to je posebna država sa svojim granicama i svojom vojskom. Jer mi smo jaki, imamo svoju istoriju, hrabre ljude, i šta god da bude, takvi ćemo biti do kraja.

Katerina Derevinska

10. 10. 2022

Kijev, Ukrajina

Knjiga pjesama šesnaestogodišnje Katerine Derevinske iz Kijeva je priča o agresorskom ratu Rusije protiv Ukrajine. Autorka je u pjesmama izrazila bol i patnju koju osjeća, boraveći u Ukrajini tokom cijelog rata. Knjiga je ilustrovana crtežima učesnika Međunarodnog festivala umjetnosti MALYUY.UA.WAR, u organizaciji Udruženje za razvoj međunarodnih odnosa "ADRUM", pod pokroviteljstvom Ministarstva kulture i informacione politike Ukrajine i Vlade grada Kijeva. Predstavljani su radovi djece i omladine od pet do dvadesetpet godina iz različitih dijelova Ukrajine, uključujući i privremeno okupirana područja. Užas rata i nesalomljivi duh ukrajinskog naroda prikazani su očima djece i mladih kroz pjesme i crteže.

© Derevinska K., poezija, 2022

© Međunarodni festival umjetnosti МАЛЮЇ.
UA.WAR, ilustracije, 2022

© Polygraph Company, izdavačka kuća, 2022

Katerina Derevinska

OVO NIJE SAN

Katerina Derevinska

Z

Z

Z

Ovo nije san

